

Εἰς δὲ τὸ β'. ἄρχεται τῆς ἐποποιίας τὸ ὕψωμα
διὰ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου. Ζωγραφεῖται ἡ πα-
ρακοὴ τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, ἡ ἀπὸ τῆς Ἑδέμ
ἐξέλασίς του, ἡ ἀδελφοκτονία, ὁ κατακλεισμός κτλ.

Ὅποια γραφίς, ὅποιος ἐνθουσιασμός ἐπικρατεῖ
κατὰ τὴν διαγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν
εἰκόνων! ὅποιον τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ χάρις
τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ εὐκολία!

Ἰδοὺ πῶς γράφει τὴν Γένεσιν τοῦ κόσμου καὶ
τὸν πρῶτον ἄνθρωπον.

Ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ νοῦς τοῦ Κόσμου,
Θεὸς καὶ Λόγος ἐξηγεῖται·

Εἶπεν α Ἄς γίνῃ » καὶ κινεῖται

Τὸ Χάος πνέον ὀργασμὸν,

Τὸ Χάος φρίσσει καὶ μυκάται

Καὶ πλέουν εἰς τὸ φῶς στοιχεῖα,

Σκιρτοῦν φυτὰ, σκιρτοῦν θηρία

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν ἀσπασμὸν.

Εἶπεν α Ἄς γίνῃ » καὶ ἐν τῷ ἅμα

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τύπον θεῖον

Δημιουργεῖται, σκῆπτρον σείων

Δυνάμειος καὶ προσταγῆς.

Τάξεις ἀγγέλων, Γῆ, ἀστέρες,

Τονεῖτε ἱερόν τι ἄσμα·

Ἄς ψάλλωμεν τὸ θεῖον πλάσμα,

Τὸν πρῶτον ἄνθρωπον τῆς γῆς.

Ἀδάμ εὐδαίμων! ἐν ἐκστάσει

Βλέπει τὰ ἔργα τοῦ Ὑψίστου

Καὶ οἱ σπινθῆρες τῆς ψυχῆς του

Τοῦ πυρακτοῦν τοὺς ὀφθαλμούς.

Θαυμάζει κύκλῳ του τὴν φύσιν

Πλουσιῶν δωρημάτων θεῶν

Καὶ εἰς τὸ ἄπειρον εἰσδύων,

Βαρεῖς προπέμπει στεναγμούς.

Ἀλλὰ πρὸς τὸν δημιουργὸν του

Τὸν πρῶτον ὕμνον πῶς νὰ χύσῃ;

Ἐντὸς τοῦ στόματός του φρίσσει

Παλμός καὶ ῥοὺς ἁρμονιῶν . . .

Ἀπὸ τ' ἀνήσυχά του χεῖλη

Ὁ λόγος εὐκολος ἐκβαίνει,

Ὅστις ταχὺς παντοῦ προβαίνει

Δημιουργὸς κοινωνιῶν.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἀποπομπὴν
καὶ τὴν ἐξορίαν, οὕτως ἐξιστορεῖ τὸ ἔγκλημα τοῦ
Καὶν

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα

Ἐπλήθυνον τὴν ἐξορίαν

Με γένος ἄμοιρον ἐλπίδων.

Μάτην τὸ πρῶτον τέχνην εἶδον

Ὡς βάλαμον τῶν συμφορῶν.

Φεῦ! ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῶν

Κατηραμένος ἐγεννήθη,

Ὡς προῖκα φέρων εἰς τὰ στήθη

Τὸν ὄφιν τὸν φαρμακερόν.

Ὡ φαῦλε Κάιν . . . Εἰς τὸν νοῦν του

Σατανικὰ συρίζουν ἔπη

Καὶ φθονερὸς τὸν Ἄβελ βλέπει,

Καὶ πνέει μῖσος καὶ ὀργήν.

Εἰς τὸν Βωμὸν Θεοῦ ἀγάπης

Τοῦ ἀδελφοῦ τὸ αἷμα χύνει·

Κεῖται ὁ Ἄβελ, ἐν γαλήνῃ

Ἐξηπλωμένος εἰς τὴν γῆν.

Ὅσιν Ἄβελ, ὦ ἐγείρου

Καὶ σπεῦσον συγχωρῶν τὸν φόνον!

Οὐαί! πρὸ τοῦ Κυρίου μόνον

Οἱ τελευτῶντες ἐξυπνοῦν.

Ἡ σὰρξ αὐτὴ ὠχρὰ καὶ κρία

Καὶ τὰ νεκρὰ τὰ βλέμματά του

Τὴν πρώτην νίκην τοῦ θανάτου

Εἰς τοὺς λαοὺς διακοινοῦν.

Εἰς τὴν ἐποποιίαν του ταύτην, ἥς τὴν μετὰ-
φρασιν εἰς γερμανικὴν ἀνήγγειλεν ἡδὴ μία τῶν
ἐν Πράγῃ (Praga) ἐφημερίδων, δύο προφαίνον-
ται πλεονεκτήματα, ἡ ὑψιπέτεια τοῦ Δάντου καὶ
τοῦ Μόντου ἡ καλλιπέτεια, ἡ δὲ λέξις, καθ' ἃ εἶ-
πεν ὁ εἰς τῶν δύο κορυφαίων τῆς Γαλλίας ποιητῶν

C'est de l'or ciselé par un Benvenuto Cel-
lini,
εἶναι χρυσὸν ἐσμυλευμένον ὑπὸ χειρὸς καλλι-
τέχνου.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΗΓΑΠΗΜΕΝΟΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Α.

Ἐν τινι δωματίῳ τοῦ πύργου τοῦ Βικ (Vic),
νύκτα τινὰ τοῦ Αὐγούστου 1826, περίξ κλίνης,
ἐφ' ἧς ἔκειτο λειποψυχῶν ἀνὴρ τις τριακοντούτης,
ἴσταντο δύο γυναῖκες καὶ γέρον τις, ἱατρὸς ὡς
ἐφαίνετο. Ἡ μὲν τῶν Κυριῶν, ὥραία εἰσέτι, ἐπλη-
σίαζεν εἰς τὰ πενήτηκοντα ἔτη· ἡ δὲ ὑψηλὴ, ἀπα-
χος καὶ μελαγχρινὴ ἦτο ἀξιολάτρευτος, μετροῦσα
εἰκοσιεὶς μόλις ἔτη. Ἀμφοτέραι δ' ἡσχολοῦντο εἰς
τὴν παρασκευὴν τῶν πρὸς φλεβοτομίαν τοῦ ἀσθε-
νοῦς ἀναγκαίων, ἐνῶ τὸν σφυγμὸν του ἡρεῖνα ὁ
ἱατρὸς ἀνησυχῶς. Μετὰ τὰς προπαρασκευὰς ταύ-

τας, ἐκέντησεν ὁ ἰατρός τὸν βραχίονα τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν.

— Ἐσώθη! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός· μετ' οὐ πολὺ ἀναλαμβάνει, καὶ δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην, κυρίαί μου, εἰμὴ περιποιήσεως καὶ ἡσυχίας· σὰς παρακαλῶ προσέτι νὰ μὴ τὸν ἀφήσητε νὰ θμιλῇ, ἂν δὲ, ἀναλαβὼν ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις του, ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ συνοδοιπόρου, μόνον μετὰ πολλὰς ἡμέρας νὰ τὸν εἴπητε ὅτι ἦτον εὐτυχέστερος αὐτοῦ, ὑποκύψαντος εἰς τὸ δυστύχημα, ὑπερὺ πέρυστησαν.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς παραγγελίας, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠρώτησε ποῦ εὐρίσκεται.

— Εὐρίσκεσθε εἰς τὸν πύργον τοῦ Βικ, πλησίον τῶν Βανιέρων, εἰς τὴν φροντίδα τῆς κομῆσεως κυρίας Δελομεγᾶ, καὶ τῆς ἀνεψίας της δόνας Ἄννης, ἀμφοτέρων ἀρίστων νοσοκόμων, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ἡσυχάσατε, κύριε· πρὸ μικροῦ ἔλεγον εἰς τὰς κυρίας, ὅτι ἐγγυῶμαι περὶ ἡμῶν, ἐὰν μείνητε ἡσυχοί. Τότε μὴ περιστρέφεσθε καὶ προσέξατε νὰ θμιλῇτε ὅσον τὴν δυνατόν ὀλιγώτερα· θὰ δώσω τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας εἰς τοὺς προσεπικτικούς φύλακὰς σας, καὶ τῇ ἐπαύριον ἐπανερχομαι. Ἢδη ἐξῆλθεν ἱκανὸν αἷμα καὶ ὁ σφυγμὸς ἡλαττώθη. Ἐν περιδῆμα, δόνα Ἄννα, παρακαλῶ... κάλλιστα... ἀρκεῖ... μὴ τῶρα κινεῖσθε· μετὰ μίαν ὥραν ὀλίγη πτισάνη, ἥ, ἐὰν ὑπάρχῃ ταραχὴ, ἀπόβρεγμα φιλλύρας. Ὑγιγίνετε, κυρίαί καὶ καλὴν ἐντάμωσιν αὐρίον. Ἐὰν δὲν εἴχον δύο ἐπικινδύνους ἀσθενούντας εἰς Βανιέρας, ἐκοιμώμην ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἴδω πρῶτ', λοιπὸν ἀναχωρῶ, καὶ πρὸ πάντων οὐδεμίαν συνδιάλεξις. Καὶ ὁ ἀδόλεσχος ἰατρός, ἀνίκαιος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν του, ἐξῆλθε μετὰ τινος ὑπηρετοῦ περιμένοντος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἔππευσε, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς Βανιέρας ἄγουσαν.

Ἐνῷ ὁ ἀσθενὴς ἀναισθητεῖ, αἱ δὲ κυρίαί, καθήμεναι παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, ἀφίνονται εἰς τὰς σκέψεις των, ἃς γνωρίσωμεν αὐτοὺς ἐντελέστερον, καὶ ἃς διηγηθῶμεν τὰ εἰς τὸν ἀσθενὴ συμβάντα.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν, περὶ τὴν ἐννάτην, δύο ὁδοιπόροι ἐντὸς ταχυδρομικῆς ἀμαξίας ἐπορεύοντο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς Βανιέρας· καὶ αὐτοὶ μὲν ἐκοιμῶντο, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης, ἀρκουμώμενος ἐξωθεν, εἶχεν ἀφήσει τὰς ἡνίας καὶ οὕτως οἱ ἵπποι ἐβάδιζον ἀχαλίνωτοι. Ὁ καιρὸς, κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν συννεφώδης, ἐτράπη ἤδη εἰς θύελλαν, ἥτις ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐμυκάτο. Εὐρίσκοντο δὲ πρὸς δρόμιν κατωφερῇ καὶ λοξῇ, παρατεινόμενον πρὸς βαθεῖαν χαράδρην, ὅτε ἀστραπὴ ζωηροτάτη καὶ πάταγος κεραυνοῦ ἐφόδισαν τοὺς ἵππους, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς δρόμου ἐναερίου, οὕτως εἰπεῖν, ἐρίφθη τὸ ὄχημα εἰς τῆς χαράδας τὸ βάθος. Κατὰ δυσεξήγητον εὐτυχίαν ὁ ἀμαξηλάτης, ῥιφθεὶς μακρὰν, ἔλαβε μόνον μικρὸν τραῦμα ἐκ δὲ τῶν συνοδοιπόρων, ἂν καὶ ἀμ-

φότεροι δὲν ἔδιδον σημεῖα ζωῆς ὅτε τοὺς ἀνέσυρον, ὁ μὲν εἰς οὗ ὁ κρόταφος ἦτον ἠνεωγμένης, ἦτο νεκρὸς, ὁ δ' ἕτερος μόνον τὸν πόδα του εἶχε πληγῶσει.

Χωρικοὶ τινες ἐλκυσθέντες ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ δραμόντες προθύμως, μετεδίβασαν ἐπὶ φορεῖον ἐκ κλάδων τοὺς δύο δυστυχεῖς εἰς τὸν πύργον τοῦ Βικ, ὀλίγον ἀπέχοντα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συμφορᾶς.

Τίνες ἦσαν οἱ συνοδοιπόροι οὗτοι ἠγνοεῖτο, ἀλλ' εἰκάζετο ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ὅτι ὁ ἐπιζήσας ἦτο κύριος τοῦ ἄλλου· πλουσίαν δὲ εἶχε τὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἦτο θελκτικώτατα ὡραῖος, καίτοι πάσχων ὑπὸ τοῦ τραύματος.

Τὰς κυρίας ὠνομάσαμεν ἤδη. Ἡ ὑποκόμῃσα Δελομεγᾶ, Γαλλίς, ἀπὸ τινων ἐτῶν χήρα δευτέρου ἀνδρός, Ἰσπανοῦ μετ' οὐ μικρὸν συνέζησεν, ἐπανήλθεν ἵνα κατοικήσῃ τὴν πατρίδα της, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἰσπανίας, ὅπου εἶχε καὶ σχέσεις καὶ συμφέροντα.

Ἡ δὲ δόνα Ἄννα, τοῦτο μόνον ἠξέουρομεν, ἦτον ἀνεψία της, ἐλθοῦσα μετ' αὐτῆς ἐξ Ἰσπανίας. Καί τοι ἐρημιτικῶς ζῶσαι, αἱ κυρίαί αὗται, οὐχ ἦττον ἐξήρχοντο, μόνον ἵνα ἐπισκεφθῶσι καλύθας τινὰς, ἐν αἷς ἐλατρεύοντο, δὲν συναναστρέφοντο εἰμὴ μετὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας των, καὶ τοῦ ἱατροῦ Ἀρχιάκου, γνωστοῦ ἤδη εἰς ἡμᾶς, οὐδέποτε δὲ ἐπορεύοντο εἰς τὴν πόλιν.

Β'.

Μὴν περίπου παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τοῦ τραγικοῦ συμβάντος, καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ ἱατροῦ δὲν εἶχον πραγματοποιηθῇ ὅσον ταχέως ἐπίστευεν, διότι, ἅμα ἀνεχώρησεν, ἐπῆλθον ἐμέσεις αἵματος μετ' ἐπιφόβου στενοχωρίας, καὶ κατέστησαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀμφίβολον τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀσθενοῦς. Αἱ δὲ κυρίαί ἀπαύστως παρ' αὐτὸν μένουσαι, κατῴρθωσαν, διὰ τῶν φροντίδων των μᾶλλον, νὰ σωθῇ, ὅτε δὲ τέλος ἦτον ἐκτὸς κινδύνου, ἐξέφρασε πρὸς αὐτὰς μεγίστην εὐγνωμοσύνην καὶ ἐνταυτῷ τὰς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἔσωσαν τὴν ζωὴν τοῦ κόρητος δὲ Ραγέλ, πορευομένου εἰς Βανιέρας ἵνα ἱαθῇ δι' ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος. Αἱ δὲ κυρίαί ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν ἀνάρρωσίν του, ἐποιοῦν πρὸς τοῦτο ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὅτι ἠδύναντο, καὶ ἰδοὺ συνεχῶς ἀνάγνωσις τερπνῆ, μουσικῇ, περίπατοι ἐντὸς ὡραίου παραδείσου καὶ ἐπαγωγαὶ συνδιαλέξεις, ἐν αἷς τὸ σπουδαῖον καὶ πεπαιδευμένον πνεῦμα τῆς δόνας Ἄννας ἀπήστραπτε μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς λαμπρότητος, ἥ δὲ ψυχὴ της ἀνεδείκνυτο εἰς τὴν καθαρὰν αὐτῆς καλλονήν. Ὁ δὲ κόμης ἠπόρει εὐρίσκων τὰς στιγμὰς ταύτας βραχείας, διότι συνειθισμένος ἄχρι τοῦδε εἰς τὰς ἐπιπλάστους ἐκείνας ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις, αἵτινες δὲν ἐγκαταλείπουσιν εἰς τὴν ψυχὴν ἢ κενὸν, ἐνόει ἤδη ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐντελέστεραι, μὴ φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν τὴν ἀηρίαν καὶ τὸν κόρον, καὶ ἀπῆλauen αὐτῶν

ἀπλήστως, τερπόμενος, πλησίον τῆς δόνας Ἄννης.

Ἐνίοτε, ἐν τούτοις, ζοφερά σκυθρωπότης τὸν ἐκυρίεψε, καὶ παραδόξως τὸ αἶσθημα τοῦτο μετεδίδετο εὐθὺς εἰς τὴν ὥραιαν του σύντροφον. Ἐσπεραν τινὰ, ἀφοῦ, μετὰ μακρὸν περίπατον, ἀνεπαύοντο ἀφινόμενοι ἀμφότεροι εἰς βαθεῖαν δνειροπόλησιν, ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τῆς Κυρίας Δελομεγὰ, ἐκπλαγείσης διὰ τὴν σιωπὴν των, τοὺς ἡνάγκασε νὰ ἀναφρίξωσι· περιπλεχθέντες δὲ εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, ὁ μὲν κόμης προῦφασίσθη κάματον, ἡ δὲ δόνα Ἄννα κεφαλαλίαν καὶ οὕτω ἀπεσώθησαν μετὰ τρόμου, ὃν ἡδυνάτουν νὰ ὑποκρύψωσιν.

Ἡ ὑποκόμηση, ἐνόησε τὸν τρόπον ἐκεῖνον, ἐπειδὴ δὲ ἀνησυχοῦσα ἔμεινε αὐπνος μέγα μέρος τῆς νυκτὸς, ὑπέκυψε τὴν πρωῒαν εἰς τὸν ὕπνον, καὶ ἠγέσθη ἀργότατα.

Ἡ πρώτη φροντίς της ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ἀνεψιάς της· λόγους τινὰς ἀκατανοήτους ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν, οἵτινες τῇ ἐπροξένησαν ἀληθῆ φόβον· ἐπέμενε νὰ μάθῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ φοβῆται· ἡ θαλαμηπόλος τῇ ἐνεχείρισεν ἐπισταλὴν, ἣν ἡ δόνα Ἄννα, ἀναχωρήσασα πολλὰ πρωῒ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της, τῇ παρήγγειλε νὰ δώσῃ ὅσον ταχύτερον. Ἡ Κυρία Δελομεγὰ ἀπεσφράγισεν αὐτήν, καὶ ἀνέγνω τὰ ἐφεξῆς :

« Συγχωρήσατέ μοι, ἀγαπητὴ θεία, τὴν νέαν θλίψιν, ἣν θὰ σὰς προξενήσω· φαίνεται ὅτι προῶρισται νὰ σὰς προξενῶ τοιαύτας ἀπαύστως. Φεῦ ! ἡ θέλησίς μου ἀδυνατεῖ νὰ τὰς ἀποτρέψῃ ! Ἰσως ἔμαντεύσατε τί θὰ σὰς εἴπω· γνωρίζετε ὅ,τι χθὲς ἔτι ἠγνόουν, ὅ,τι μόλις τολμῶ νὰ σὰς ὁμολογήσω. Ἀγαπῶ τὸν κύριον δὲ Φαγέλ, καὶ τὸν ἀγαπῶ περιπαθῶς. Ἄλλ' ἵνα μὴ προδοθῇ τὸ δυστυχὲς τοῦτο πάθος, ἡ μᾶλλον ἀμάρτημα, ἔπρεπε νὰ φύγω. Φεύγω δὲ, κατακλύζουσα μὲ τὰ δάκρυά μου τὸ κατώφλιόν σας, διότι ἂν τὸ διέλθω, δὲν θέλω τὸν ἐπανίδει πλέον ! Πορεύομαι εἰς τὴν Ἀγίαν Μαρίαν τῆς Βαλλαδολέτου, ἐκεῖ δὲ παρὰ τῇ ἀνδραδέλφῃ σας, παρὰ τῇ φίλῃ μου Εὐφρασίᾳ, θὰ προσπαθῶ νὰ ἀναπληρώσω τὴν ἀπουσίαν σας, πολυαγάπητῇ μου θεία, διότι ὡς πρὸς ἐμὲ ἡ ταλαιπωρία μοι εἶναι προσφιλές, ὁ δὲ θάνατος ἔτι γλυκύτερος.

» Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναμαι μόνη μετὰ τῆς Ἐλίζας νὰ ὁδοιπορήσω, θὰ παρακαλέσω τὸν ἐφημέριον νὰ μᾶς συντροφεύσῃ· πρὸ πολλοῦ μελετᾷ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην καὶ δὲν θὰ μοι τὸ ἀρνηθῇ, δὲν ἀποτυγχάνει, ἄλλως τε, ὁ προστρέχων εἰς αὐτόν.

« Ὑγίαινε, φίλη καὶ ἀγαθὴ θεία ! ἡ φρόνησίς σας ἄς εὕρῃ πρόφασιν διὰ τὸ αἰφνίδιον τοῦτο ταξιδίδιον μου. Τί θὰ συλλογισθῇ ἐκεῖνος, θεέ μου ! Ἄ ! μετὰ πόσης ἀνυπομονησίας περιμένω ἀπάντησίν σας. Ἐν τούτοις μὴ μοι ὁμιλεῖτε ποσῶς περὶ αὐτοῦ. ὦ ! ὅχι, μὴ μοι ὁμιλεῖτε ! δὲν εἶναι χρέος μου νὰ τὸ λησμονήσω ; Ἐνθυμεῖσθε, ἀγαθὴ μου θεία, καὶ δέσθε ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς

Ἄννης.

Ἄν καὶ κατεπλάγῃ ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ κυρία Δελομεγὰ ἡδυνήθη νὰ καλύψῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεως ταύτης, εἰπούσα εἰς τοὺς οἰκείους ὅτι ἡ ἀνεψία της ἀνεχώρησε διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν Ἰσπανίαν μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου, ὅπου ψυχὴ θλιβομένη καὶ ὑποφέρουσα τὴν καλεῖ, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θέλει ἐπανέλθει.

Ταῦτά ἐπανέλαβε κατὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὸν ξένον της, ὅστις ἐφάνη ἦττον ἐκπληχθεὶς, ἢ ὅσον ἐκεῖνη περιέμενε.

— Κυρία μου, τῇ εἶπε, καὶ ἐγὼ ἐσκόπευον σήμερον νὰ σὰς ἀφήσω, φέρον μετ' ἐμοῦ ζωηράν καὶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν γενναίαν φιλοξενίαν σας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς εἴπω ὅτι ἡ ἀπουσία τῆς δόνας Ἄννης μοι ἐπιβάλλει καθήκον νὰ μὴ σὰς ἀφήσω μόνην, τοῦλάχιστον μέχρις ὅτου ἐπανέλθῃ ἐκεῖνη· ἔχω ὅμως ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω. Εἰμὶ δυστυχὴς, εἰσθε ἀγαθὴ, θέλετε με οἰκτεῖρει, ὁ δ' οἶκτος ἀνακουφίζει.

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— ἔχω ἀφορμὰς νὰ ἐπιπλήξω ἑμαυτὸν διὰ πολλὰς τοῦ βίου μου περιστάσεις ἀλλὰ, πιστεύσατε ὅτι ὁ βίος μου ἔχει τὸ διαφέρον, ἡ δὲ ὁμολογία τῶν ἀδικιῶν μας δύναται νὰ τὰς ἐλαφρύνῃ. Ἐγὼ βλέπω τὰς ἐμὰς καὶ οὐδόλως θέλω τὰς ὑποκρύψει.

— Ἐχομεν πάντες, κύριε κόμη, ἀνάγκην ἐπιεικειᾶς, καὶ ὅμως δὲν ἔχετε ἀνάγκην τοῦ προοιμίου τούτου, ὅπως τύχετε τῆς συμπαθείας μου.

— Πιστεύω, κυρία, καὶ ἄρχομαι.

Γ'.

— Ἡ ἀνατροφή μου ἐπετράπη εἰς τὴν φροντίδα τροφοῦ, διότι ἤμην μονογενὴς καὶ πλούσιος, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Φαγέλ· τὰ ὀλίγα μου ταῦτα προτερήματα προήρχοντο ἐξ ἀγαθῆς φύσεως, ἣν ἡ κακὴ ἀγωγή δὲν ἡδυνήθη νὰ μετατρέψῃ ὀλοτελῶς. ἤμην δεκαοκτῶ ἐτῶν κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Γαλλία, χήρα ἀνδρῶν, ἔβλεπε τὴν γενναϊόφυχον αὐτῆς νεολαίαν ἀφοσιωμένην εἰς τὴν ἀμφίβολον τῶν μαχῶν τύχην, ἀφ' ἧς καὶ ἐμὲ οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ, ἀλλ' οἱ ἀπομεμονωμένοι γονεῖς μου ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ μόνον μέσον, ὃ τοῦλάχιστον παρενέβαλε χρόνотριβὴν καὶ μοι προέτεινον νὰ νυμφευθῶ. Ἐπειδὴ δὲ ἡσθανόμην τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν τόλμην τῆς ἡλικίας μου, ποσῶς δὲν με ἐφόβιζεν ὁ στρατιωτικὸς βίος μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς κινδύνους καὶ κατὰ πρῶτον ἀντέστην εἰς τὰς ἐνστάσεις τῶν· εἶθε ἐπέμενον μέχρι τέλους ! δὲν ἐθλιβόμην σήμερον μὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς πολυτιμοῦ ἐλευθερίας μου ! Ἀλλὰ τέλος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἰκεσιῶν τῆς μητρός μου, συγκατένευσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της. Μοι ἐξέλεξαν ὡς σύντροφον πλούσιαν ὀρφανὴν, χωρὶς ποσῶς νὰ τὴν γνωρίζω, καὶ παρουσιάσθην εἰς αὐτὴν μόνον τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου μου. Εἶδον πεντακαίδεκαετῇ νέαν, σχεδόν

δυσειδῆ, θέλοντες δὲ νὰ δικαιολογήσωσι τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ ἄσχημον τοῦ σώματός της, μοι ἔλεγον ὅτι ἦτον δώδεκα μόνον ἐτῶν. Μόνον ἡ μορφή της μοι ἀπεκαλύφθη, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἡθικόν· ἔλεγον ὁμῶς ὅτι ἦτον ἀρίστης ἀγωγῆς, κατὰ δὲ τὸ φαινόμενον ἦν δειλὴ καὶ ὠμίλει ὀλίγιστα. Πάντα ταῦτα οὐδόλως ἦσαν ἐλκυστικά· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ εὖρω ἔρωτα καὶ σύνδεσμον οὕτω προπαρασκευασθέντα, ἐνέδωσα καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη.

Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν τελετὴν, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀθύρσις, ἡ σύζυγός μου, κατὰ τὰ προτοῦ συμφωνηθέντα, εἰσῆλθεν εὐθὺς εἰς τι κατάστημα ὡς ὑπότροπος, ἐγὼ δὲ μετὰ τινος φίλου, ὅστις ὑπῆρξε παιδαγωγός μου, ἀνεχώρησα ἵνα ἐπισκεφθῶ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Συρίαν καὶ Αἴγυπτον. Σὰς ἀπχλάττω, κυρία, τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας ἐντυπώσεών μου, ἀσθενεστάτων ἐμπροσθεν τῶν ἐντυπώσεων ἐνδοξῶν συγγραφέων, οἵτινες διήλθον τοὺς αὐτοὺς τόπους, ἂν καὶ αἱ μακραί μου αὐταὶ ἐκδρομαὶ μοι προσέφερον ἀπολαύσεις, ἀς ἐκουσίως ἐμήκυνα. Ἀλλ' ἡ πάσχουσα ὑγεία τῆς μητρός μου, μὴ δυναμένη νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπουσίαν μου, με ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ὁμῶς φθὰς θραδέως δὲν ἠδυνήθη νὰ τύχω τοῦ τελευταίου ἀσπασμοῦ της.

Ὁ πατήρ μου, γέρον ἤδη, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν θλίψιν ταύτην· ἀσθενήσας εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου, ἀπέθανε μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Οὕτως ἔχασα τοὺς γονεῖς μου, οἵτινες μὲ εἶχον τοιοῦτοτρόπως κρατῆσαι πλησίον των ἵνα εὐδαιμονήσω! Ἐῴθε ὁ Θεὸς νὰ τοῖς συγχωρήσῃ τὸν ματαιωθέντα ἐγωϊσμόν!

Μετὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἀς ἀφιέρωσα εἰς τὴν θλίψιν μου, ὤφειλον νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς ἐπιβληθείσης μοι γυναικός· ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἀναλάβω τὴν δουλείαν μου, ὀλίγον ἐπαισθητὴν μέχρι τοῦδε. Ἀνεχώρησα λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὀλίγον ἀπέχουσαν τοῦ τόπου, ὅπου ἦτον τὸ ὑποτροφεῖον· τὴν ἐξήτησα καὶ ἡ διευθύντρια μοι τὴν παρουσιάζει. Ποτὲ, κυρία, δὲν θὰ δυνήθω νὰ σὰς περιγράψω τὴν δυσπρόσκειαν, ἥτις μ' ἐκυρίευσεν ὅτε εἶδον εἰσελθόν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸ δυστυχὲς κνεῖον πλάσμα, ἰσχυρὸν πάντοτε, ταλαίπωρον, καὶ ἐπὶ πλέον φορικτὰ ἐστιγματισμένον ὑπὸ εὐφλογίας, ἢν ὑπέστη πρὸ μικροῦ. Φαντασθῆτε μῆλα παρειῶν ἐξέχοντα, ὀφθαλμοὺς ἄνευ βλεφαρίδων, μέτωπον φαλακρὸν, ὄψιν μεστήν ἐρυθημάτων ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ εἰκὼν δὲν δύναται νὰ σὰς παραστήσῃ τὴν ἀληθῆ ἄσχημίαν της. Δὲν εἰσεύρω εἰς ὃ ἥλιος τῆς Ἀφρικῆς, ὅστις σχεδὸν μὲ ἐμαύρισεν, ἂν αἱ λύπαι καὶ αἱ ὁδοιπορίαι, αἵτινες μὲ εἶχον κουράσει, καὶ ἡ ὀλίγη φροντίς, ἢν κατέλαβον διὰ νὰ καλλωπισθῶ, δὲν εἰσεύρω, λέγω, ἂν ταῦτα παρήγαγον ἀνάλογον ἀποτέλεσμα ἐπ' αὐτῆς, ὅπως δῆποτε τὸ πρῶτον αὐτῆς κίνημα, ὡς καὶ τὸ ἐμὸν, ἦτο νὰ ὀπισθοπορῇσωμεν ἐν βῆμα, ἐν εἶδει ἀνθρακῆς. Καθήσαντες ἐν τούτοις

ἀντιλλάξαμεν ἀρεύκτους τινὰς λόγους, ἐκεῖνη οὐδεμίαν μοι ἀπέτεινε ἐρώτησιν, τὸ μέλλον ἡμῶν ἀφορῶσαν, ἐγὼ δὲ ἀπέφρευον νὰ τῇ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ. Οὕτως ἀμφοτέρω ἐχωρίσθημεν μετ' ὀλίγον, θερμῶς ἐπιθυμοῦντες, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ὅπως μὴ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους.

Ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια, ὁ κύβος ἦτο πλέον ἐρριμμένος· Ἐγραψα εἰς τὸν θεῖόν της, τὸν κηδεμόνα της, ὅτι οὐδέποτε θέλω ἀγαπήσει τὴν ἀνεψίαν του, καὶ ὅτι, μὴ θέλων νὰ τὴν καταστήσω δυστυχῆ, ἀπεφάσισα νὰ μὴ συζήσω μετ' αὐτῆς, ὅτι δὲ ἦτον ἀνωφελὲς νὰ καταφύγῃ διὰ τοῦτο εἰς δικαστικὰ μέσχα, διότι ἐγὼ οὐ μόνον ἤθελον νὰ τῇ ἀφήσω ἐλευθέρην τὴν ἀπολαύσιν τῆς περιουσίας της, ἀλλ' ἔτι εἰς ἐδέχετο νὰ ἀνταμείψω καὶ ἐξ ἰδίων τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας της.

Ἡ ἀπόκρισις δὲν ἐβράδυνεν· ἦτον εὐγενὴς καὶ ἀγέρωχος· ὁ γέρον ἀπέχων πάσης ἐπιπλήξεως καὶ πάσης γνώμης, παρεδέχετο ἐν ὀνόματι τῆς ἀνεψιάς του τὴν περὶ χωρισμοῦ αἰτησίαν μου. Ἡρνεῖτο δὲ νὰ δεχθῇ τι παρ' ἐμοῦ· ἐθεώρησα λοιπὸν οὐ μόνον ἀνωφελὲς καὶ ὀχληρὸν ἀλλὰ καὶ μὴ ὑποχρεωτικὸν τὸ νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τοῦ ἄθρου τοῦτου. Ἀποῦ δ' οὕτω διευθέτησα τὰς ὑποθέσεις μου, ἀνεχώρησα διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τότε ἐπέπρωτο νὰ μοι ἀνοιχθῇ στάδιον ἄλλο.

Ἦμην εἰς σκοτίαν ὅτε συνέβη τοῦ Ναπολέοντος ἡ ἐπάνοδος· φρονίμως ποιῶν ἐπανῆλθον ἐπὶ τῆς ἡπείρου καὶ διαμείνας ἐν Ὀλλανδίᾳ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἑκατὸν ἡμερῶν, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν ἅμα μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν ξενικῶν στρατευμάτων.

Θέλων δὲ νὰ ἀποφύγω πᾶσαν ἀφορμὴν πρὸς συνάντησιν τῆς συζύγου μου, προσεπάθουν νὰ μάθω τί ἐγένει· κατὰ τὰς πληροφορίες, ἀς ἔλαβον, δὲν κατώκει πλέον αὕτη εἰς τὴν Γαλλίαν. Τοῦτο μόνον ἠδυνήθη τὰ μάθω προσέτι ὅτι ἀπολέσασα τὸν γηραιὸν θεῖόν της, ὅστις διὰ διαθήκης τὴν κατέστησε κληρονόμον, ἀπεσύρθη μετὰ ταῦτα καὶ οὐδεὶς πλέον ἐγένετο περὶ αὐτῆς λόγος.

Αἱ πληροφορίες αὗται μὲ εὐπρέστησαν, καὶ παντὶ σθένει ἐφρόντισα νὰ λησμονήσω ὅτι ὑπῆρξε. Πραδοθεὶς εἰς τὴν δίαιταν τῶν ἀνθρώπων τοῦ συρμοῦ, ἀφιέρωσα τὸν καιρὸν μου εἰς τοῦ κόσμου τὰς ἀπατηλὰς ἡδονὰς, καὶ ὡς ἀμοιβὴν ἀπέβαλλον τὴν υγείαν μου. Πολλὰ φαντασίαι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ζωνταὶ κατεῖχον τὴν καρδίαν μου· τὴν ἐνόμιζον πεπωρωμένην καὶ ἀνάισθητον ὅτε γνήσιος ἔρως μὲ ἐδίδαξεν ἐνταῦθα ὅτι δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἀπολαύσω τὴν πρῶην γνωστήν μοι εὐδαιμονίαν. Ἀγαπῶ, κυρία, τὴν δόξαν Ἄνναν περιπαθέστατα· αὕτη ἡ ὁμολογία μετὰ τῶν προηγηθεισῶν σὰς ἀποδεικνύει διατὶ ἠθέλησα νὰ φύγω ἀπ' αὐτῆς.

— Σὰς οἰκτεῖρω, κύριε κόμη· καὶ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ ἐπιδοκιμάσω τὸν ἀπόφασιν ἢν συνελάβετε.

— Ἀλλὰ φεύγων, κυρία, θέλω κατορθώσαι νὰ

γνωρίση ἡ δόνα Ἄννα τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς μου· ἔρωσ ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ θυσιάζομενος, δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν αἰτιολογήσῃ.

— Θὰ σὰς οἰκτείρῃ ὡς ἐγὼ, κύριε! θὰ σὰς εἶπῃ ὅτι ὁ ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς τιμῆς εἶναι ἄξιος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη σὰς προτρέπει νὰ πορευθῆτε αὐθις παρὰ τῇ Κυρίᾳ δὲ Φαγέλ, ἐὰν ἐκεῖνη συγκατατεθῇ.

— Ἡ δόνα Ἄννα εἶναι ἥττον σκληρὰ, κυρία· ὅταν διάπυρος ἔρωσ κατέχῃ τὴν ψυχὴν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποταχθῇ τις εἰς ζυγὸν ἀπαρέσκοντα· τοῦτο ἄλλως τε θέλει εἶναι προσβολὴ ἀναξία κατὰ γυναικὸς, ἥτις μέχρι τοῦδε δὲν δύναται εἰμὴ νὰ παραπονῇται κατ' ἐμοῦ.

— Τὸ πῦρ ἄνευ τροφῆς ταχέως σβύνεται καὶ πάθος ἄνευ ἐλπίδος ταχύτερον κατευνάζεται. Καὶ ὑμεῖς θέλετε κατισχύσει αὐτοῦ.

— Οὐδέποτε, κυρία· ὁ ἔρωσ μου εἶναι βαθύτατα ἐρρίζωμενος, καὶ ἀναγκαιῶς θὰ ἦναι διαρκής· εἶπα, δὲν σὰς εἶπον ὅτι αἱ ἔρευνάι μου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξακριβώσωσι τί ἀπέγεινεν ἡ κυρία δὲ Φαγέλ;

— Ἰσως δύναμαι νὰ τὸ ἐξακριβώσω ἐγὼ, κύριε, συγχωρήσατέ μοι ὅμως νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐὰν πάντοτε εἴχετε τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Οὐχί, κυρία μου, πρότερον εἶχον τὸ οἰκογενειακὸν μου, δὲ Λανσιβάλ. Τὸ κτῆμα δὲ Φαγέλ μοι ἐκληροδοτήθη ὑπὸ τινος συγγενοῦς ἐπὶ τῷ ὄρῳ τοῦ νὰ ἀναλάβω τὸ ὄνομά του, καὶ τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν δευτέραν ἐν Γαλλίᾳ ἐπάνοδόν μου.

— Ὡς ἐὰν τὸ ἐγνώριζον ταχύτερον, κύριε κόμῃ! ἡ κυρία δὲ Λανσιβάλ εἶναι ἀνταξία πάσης τῆς ἀγάπης σας· τὴν γνωρίζω, τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἐὰν θέλητε δύναμαι νὰ σὰς ὀδηγήσω παρ' αὐτῇ.

— Οὐχί, οὐχί, κυρία, εἶναι ἀδύνατον. Ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ αὐξήσητε τὴν δυστυχίαν μου καὶ νὰ μὲ ἀπελπίσετε, μὴ ὁμιλεῖτε περὶ αὐτῆς.

Δ'.

Τὰ φθινόπωρον καὶ μέρος τοῦ χειμῶνος παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς δόνας Ἄννης, καὶ ὁ κόμῃς δὲ Φαγέλ κατόκει πάντοτε τὸν πύγον τοῦ Βικ, ὅντινα δὲν ἠδύνατο ἀποφασιστικῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ. Ὁ βαθὺς καὶ μέγιστος ἔρωσ κατέφθειρε τὴν υἱείαν του. Ἡμέραν τινὰ, ὅποτε ἐδοκίμασε ἀνωφελῶς νὰ καταλείψῃ τὸ δωμάτιόν του, παρεκάλεσε τὴν ὑποκόμησσαν νὰ ἔλθῃ παρ' αὐτῷ. Καὶ μετὰ τινος αἰτήσεως συγγνώμης.

— Κυρία, τῇ εἶπε, βλέπω ὅτι δὲν ἔχω πλέον νὰ ζήσω πολὺν καιρὸν· κατεπεισθὴν εἰς τὴν συμβουλὴν, ἣν μοι ἐδόσατε, καὶ αἰσθάνομαι ἤδη τὸ θάρρος νὰ ὑποταχθῶ πάλιν εἰς ζυγόν, ὃν ὁ θάνατος μετ' ὀλίγον θὰ διαρρήξῃ. Εἰς ὑμᾶς χρεωστώ τὴν μεταμέλειαν ταύτην καὶ εὐχαρίστησιν. Κατορθώσατε λοιπὸν, σὰς παρακαλῶ, ὥστε ἡ Κυρία δὲ Φαγέλ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ συγχω-

ρήσῃ τὰς πρὸς αὐτὴν ἀδικίας. Λέγεται ὅτι εἶναι ἀγαθὴ, ἐὰν οὕτως ἔχῃ, θὰ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸν μου τὸν ἔρωτα, ὃν δὲν ἠδυνήθην νὰ δαμάσω.

— Οἱ πόθοι σας ἐκπληροῦνται, κύριε κόμῃ· θὰ τὴν ἰδῆτε σήμερον μάλιστα, ἀπέρχομαι ἵνα τῇ δώσω τὴν αἰσίαν εἰδήσιν, καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσω πλῆσιόν σας.

Μετὰ τινας ὥρας, ὁ κόμῃς, καθήμενος ἐπὶ μεγάλου θρανίου εἰς τὴν αἴθουσαν, συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἱατροῦ Ἀρχιάκου, ἡ μᾶλλον τὸν ἄφησε νὰ ὁμιλῇ, ὅτε κρότος ὀχήματος ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἡσυχία, κύριε κόμῃ, σὰς ἐξορκίζω, ἡσυχία! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς τρέχων συγχρόνως εἰς τὴν θυρίδα· ἀναμφιβόλως εἶναι αἱ κυρίαί αὐταί... Τῶνόντι... Θεέ μου! ἀλλὰ δὲν ἀπατώμαι!... ὅποια ἐκπληξίς!... Εἶναι δυνατὸν!... Οὐχί, ἀδύνατον!...

Ὁ ἱατρὸς, ὃν ὁ κόμῃς θεώρει μετ' ἐκπλήξεως, ἐξηκολούθει ἔτι τὰς ἐπιφωνήσεις του, ὅτε ἡ κυρία Δελομεγὰ, ὁ ἐφημέριος καὶ νέα τις ἐσκεπασμένη με πέπλον, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἡ κυρία δὲ Λανσιβάλ, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσαν παρουσιάζουσα τὴν νέαν εἰς τὸν κόμῃτα, ὃν ὁ ἱατρὸς δὲν ἄφησε νὰ ἐγερεθῇ ἀπὸ τῆς ἐδρας τοῦ· ἐκείνη ὕψωσε τὸν πέπλον τῆς.

— Ἡ δόνα Ἄννα! ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ἡ δόνα Ἄννα; ἡ σύζυγός μου! καὶ θέλω νὰ ἀποθάνω!

— Δὲν θὰ ἀποθάνητε, ἀνέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ.

— Θὰ ζήσητε ἵνα μὲ ἀγαπάτε πάντοτε, προσέθηκεν ἡ δόνα Ἄννα.

— Ἰνα μὲ συγχωρήσητε διότι σὰς ἠδίκησα παρεκτείνουσα τὴν ταλαιπωρίαν, εἶπεν ἡ κυρία Δελομεγὰ.

— Ἰνα ἦσθε εὐτυχῆς, προσέθηκεν ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ἱατρὸς.

Τὰ πάντα ἐξηγήθησαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου τῆς, ἡ κυρία δ' Ἀνὰ Λανσιβάλ ἐπανιῦρεν ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ τὴν κυρίαν Δελομεγὰ, ἥτις πρὸ μικροῦ εἶχε χρεῦσαι· κατόκησε πλῆσιόν τῆς καὶ τὴν ἠκολούθησεν ἐπαυλοῦσαν εἰς Γαλλίαν ἔνθα ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τὸ ἐπίθετον τῆς θείας τῆς, ἡ συνηθέστερον ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα τῆς δόνας Ἄννης. Ἀνωφελὲς νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἐν τῇ Μεσημβρίᾳ διαμονὴ τῆς ἀνέπτυξε καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν καλλονὴν τῆς· κατέστη δυσδιάκριτος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συζύγου τῆς, ὡς κατέστη καὶ εἰς ἐαυτὴν διὰ τῆς μεταβολῆς, ἣν ἐπιφέρει ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς νεανικῆς εἰς τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν.

Ἡ κυρία Δελομεγὰ ἐπροθυμοποιήθη μὲν νὰ κοινοποιήσῃ καὶ εἰς τὴν ἀνεψιάν τῆς τὴν γενομένην ἀποκάλυψιν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀπεσταλμένος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐνταμώσῃ εἰς αὐτὸ τὸ Βαλιδολέτον, ἔνθα, ὡς εἶδομεν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδιάσθη νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ἵνα ἀναγκάσῃ τὸν κόμῃτα, τυπτόμενον

ὑπὸ τοῦ συνειδότος, νὰ μεταμεληθῇ δι' ὅσας ἀδικίας εἶχε πράξει κατὰ τῆς κυρίας δ' Ἀνᾶν Λανσιβάλ. Τέλος ὁ ἱλασμὸς τῇ ἐφάνη ἱκανὸς, ἔγραψεν εἰς τὴν δόξαν Ἄνναν, καὶ αὕτη κατ' εὐτυχῇ συγκυρίαν, ἔφθασε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κόμης ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν τίτλον τῆς συζύγου, καὶ ἡ χαρά-της ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ γραφίς ἀδυνατεῖ νὰ τὴν γράψῃ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ.

Η ΠΕΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΝ ΩΡΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.

Ἐνώπιον τοῦ ἐν ὥρᾳ θέρους ἐπισκεπτομένου τὴν νέαν τῶν Τζάρων καθέδραν ἡ ὥραία καὶ χαρίссα αὕτη μητρόπολις ἀποβάλλει, ἂν ἔχῃ τὴν ποικιλιάν αὐτῆς θεᾶν τοῦλάχιστον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τὰ μᾶλλον εἰκονικὰ καὶ πρωτότυπα. Ἀληθῶς δὲ τὸ ὅλον τοῦτο τὸ περικαλλὲς καὶ ἀγαστὸν θασιλίδος δημιουργηθείσης, ὡς εἰπεῖν, διὰ μαγικῆς τινος ῥάβδου, δύναται μὲν βεβαίως νὰ συναρπάσῃ τὴν φαντασίαν καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὸ εἶλεμα, ἀλλ' ὅμως, ἐνῷ θαυμάζεις αὐτὴν, πολλοὺ ἀπέχεις τοῦ ν' ἀνακαλύψῃς ἐν αὐτῇ τὸ πρωτότυπον τοῦ μοσκοβιτικοῦ χαρακτῆρος τὸ ὁποῖον ἀσμένως ἤθελες εὑρεῖ ζητήσας, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐν ῥωσικῇ τινι μητροπόλει. Ἀλλ' ὑπομονή! ἰδοὺ ἐπέρχεται ὁ χειμὼν· θέλει ἐξαλείψῃ αὐτὸς, μετ' ὀλίγον, εἴτι πλεονάζον εὐρωπαϊκὸν ἐνυπάρχει τῇ τοῦ Μεγάλου Πέτροι καθέδρᾳ καὶ θέλει ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐξόχως ἐθνικὴν ἐκείνην σφραγίδα, τὴν ὁποίαν ἡ δύνατο τότε νὰ διαμφισβητήσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν Μόσκαν.

Πλήρης εἶναι ἡ μεταβολή. Ἡ φαεινὰ καὶ χαρμόσυνος πόλις, ἡ τόσον προσφάτως ἀναβλαστήσασα ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ βαθυκόλπου αὐτῆς ποταμοῦ, μετετρέπη ἤδη εἰς πόλιν ἀρκτῶν, ψυχρὰν, ὠχρὰν καὶ σιωπηλὴν. Παγετώδης ἤδη μανδύας τὴν περικαλύπτει· ὁ ποταμὸς τῆς κατέστη στερεός, καὶ δὲν παρουσιάζει πλέον ἢ χέρσον τινὰ πεπνημένην, ἀροτριωμένην ἔνθεν κακείθεν ὑπὸ ταχέων ἐλκύνων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐκ Λαπωνίας ἐλθόντα, ἐσύρθησαν διὰ ταράνδων ἐλαφροπόδων.

Συχνάκις οὐρανὸς μολύβδινος καὶ ἀμαυρὸς βαρύνεται ἐπὶ τῆς πόλεως τῆς ἀφώνου· ἐνίοτε ὁ ἥλιος ἀπαυγάζει μὲν ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς θερινὰς, ἀλλ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ὑπὸ τῆς πυκνώσεως τοῦ ἀέρος ἀποσυντιθέμεναι καὶ ἀμβλυνομέναι, διαθλίνονται ἐπὶ τῶν ἐπιχρύσων κωδωνοστασίων καὶ θόλων τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα βλέπει ἀναδίδοντα ἐν τῷ αἰθέρι λάμψιν ἐρυθρῶδη καὶ ἀπαίσιον, ὡς

αἱ σφαῖραι ἐκείναι αἱ ἀναπτόμεναι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν πύργων, αἵτινες ἀναγγέλλουσι ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εἰς τοὺς πεφοβημένους κατοίκους ὅτι ἐξέρ-
ράγη πού τῆς πόλεως πυρκαϊά (1)

Ἡ ἀποσκληρυνθεῖσα χρὼν ἀντέχει εἰς τοὺς τροχούς τῶν ἀμαξῶν αἵτινες προξενοῦσι κρότον μετὰ τὸν ὅλον, οὕτως εἰπεῖν, καὶ διαπεραστικόν. Ἀλλὰ τοῦ ἡ πυκνότης τῆς κατασθύνει, εἰς τὰς ὁδοὺς, τὸν κρότον τῶν ἐλκύνων, τὰ ὁποῖα ὀλισθαίνουν δι-
ερχόμενα ὡς διὰ μαγείας. Οἱ πεζοὶ περιτετυλιγμένοι εἰς μὴλωτὰς παχείας διαβαίνουν ἀφόφως καὶ σπευδόντες ὅλοι. Οὔτε πωλητὰς τῶν ὁδῶν βλέπεις πλέον, ὡς κατὰ τὸ θέρος, περιάγοντας τὰ ἐμπορεύματά των καὶ ψάλλοντας αὐτὰ μετὰ πάσης δυνάμεως, οὔτε κἄν κύνες, οὐδὲν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐξ ὧν διαταράττουσι τὴν σιγὴν τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης, τὴν ὁποίαν θαρρεῖ τις ἴσως κοιμωμένην ὡς πόλιν τινὰ τῆς ἀραβικῆς μυθολογίας, ἂν ἔλει-
πεν ἡ κίνησις ἥτις συγκεντροῦται ἐν αὐτῇ καὶ ἥτις ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι τῆς ἡμέρας (2) καθίσταται δραστηριωτάτη. Εἰς τινὰς μὲν ὁδοὺς, εἰς τὴν ὁδὸν π. χ. τοῦ Κύσκου, συγκεντροῦται ἡ κίνησις ἡ ἀριστοκρατικὴ· εἰς ἄλλας δὲ, ὡς εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σενότ καὶ τὰς παρακειμένους ὁδοὺς ἡ κίνησις ἡ δημώδης.

Ἡ ἄποψις τοῦ Νεῦσκη, ὁδὸς ἀπέραντος, πλατεῖα ἔχουσα πεζοδρόμια ἐκατέρωθεν, καλύπτεται ὑπὸ μικρῶν ἐξαγώνων ξύλων (rondins) καθεύως τεθειμένων, φαίνεται ὡς δάπεδον πάντοτε ἐντελῶς ἠνωμένον. Ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τὸ δάπεδον τοῦτο καλύπτεται ὑπὸ παχέως στρώματος χιόνος, ἐφ' οὗ διαβαίνουν ἀκαταπαύστως τὰ κομψότερα ὀχήματα. Ἡ ὁδὸς δ' αὕτη, λήγουσα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυαρχείου, διατέμενεται ὑπὸ τριῶν διωρύγων συγκεντρικῶν, δηλ. τῆς Μοίκης, τῆς Αἰκατερίνης καὶ τῆς Φοντάγκης. Ὁ δημῶσις περίπατος κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτείνεται μετὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας τῶν διωρύγων τούτων, τὰς πλευρὰς τῶν ὁποίων συνάπτουσι γέφυραι πλατεῖαι ἐκ γρανίτου καὶ σιδήρου, κατεργασμέναι μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ τόλμης. Ἡ δὲ τελευταία, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦσι γέφυραν τοῦ Ἀνιτχάφ, γειτνιάζουσα τὸ δμῶνυμον ἀνάκτορον κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων ὀρειχαλίνων ἵππων, ἔργου θαυμαστοῦ τοῦ βαρόνου Κλωτίου. Οἱ ἵπποι οὗτοι φαίνοντι σιρ-
τῶντες ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν βάσεως, αἱ λεπταὶ καὶ νευρώδεις κνήμαι των κάμπτονται, αἱ πόδες των οἱ ἐμπρόσθιοι κτυποῦν τὸν ἀέρα, καὶ οἱ πλατεῖς ῥῶθωνές των θαρρεῖς ὅτι καπνίζουσιν.

(1) Καθ' ὅλας τὰς συνοικίας τῆς Πετροπόλεως ὅπου ὑπάρχει ἀστυνομικὸν τμήμα ἐγείρεται ἀνά εἰς πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου σφαῖραι πυρὸς ἀναγγέλλουσι τὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς πυρκαϊάς.

(2) Γνωστὸν ἐκ τῆς Γεωγραφίας ὅτι ἐν Πετροπόλει κατὰ μῆνα δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἡ ἡμέρα δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν 5 ἢ 6 ὥρων.